

(12)

24 - 39 = 13október MHB 8.416

A Társaság

18286

Kard és arany visz győzelemre. — Küzdjünk és jegyezzünk hadikölcsönt!

Angelo felvétele.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai szállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

Old American

különlegességek utazó kalapokban

Budapest, Belváros
 IV., Egyetem-utca 3. sz.

Telefon: 169-97.

A magyar mág-
 násvilág alakjait
 mutatja be pom-
 pás megleve-
 nitő erővel Sze-
 mere György
 legújabb regé-
 nyében, címe:

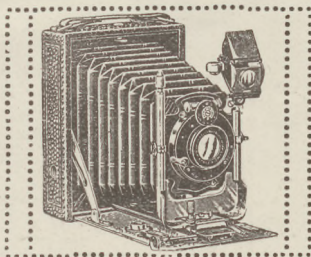
**KÉT
 LEÁNY**
 KÉT KÖTET.
 Ára 10 Kor.

Megrendelhető:
A Társaság
 kiadóhivatalá-
 nál, Budapest,
 IV., Reálta-
 nada-utca 18.
 Postaköltségre
 külön 50 fillér
 küldendő.

ÜHER ÖDÖN

CS. ÉS KIR. UDVARI ÉS KAMARA FÉNYKÉPÉSZ
 FOTOCIKKEK OSZTÁLYA

Telefon 66-12. BUDAPEST Telefon 66-12.
 IV., KORONAHERCEG-UTCA 2. SZ.

A legmodernebb fényképező-gépek
 világhírű Zeiss-, Goerz-, Busch-
 gyártmányu objektívvel felszerelve,
 Agfa-, Hauff- és Perutz-lemezek
 és fotocikkek; Gevaert-, Trapp-,
 Münch-, Rembrandt-, Bayer-, N. P.
 G.-gyártmányu papírok nagy raktára.

AMATEUR FELVÉTELEK SZAK-
 SZERŰ KIDOLGOZÁSA.

LITTKÉ

Casino
 for England
 Cremant Rosè
 Sport

IFJ. GONDR BÉLA:
FIATAL LÁNY OTTHON
 Ára füzve 6.- K, diszkötésben 10.- K.
 Megrendelhető a szerzőnél: 1, Budafoki-út 22

FIUK KÖNYVE
 Ára 6.- K. portó 40 fill.

HŰT-
 SALON **PONGRÁCZ MARGIT** NŐL-
 KALAPOK
 TELEFON: 68-43. TÜRRI-ISTVÁN-U. 8.

ELSŐ ORSZÁGOS SZABADALMAZOTT MÁRVÁNYMŰGYÁR

Gerenday A. és fia

siremlékgyárosok

Budapest, VIII., Köztemető-u. 7.

MŰVÉSZI SIREMLÉKEK.

BELVÁROSI PENZIO

BUDAPEST, IV. KER., VERES PÁLNÉ-UTCA 10. SZÁM.

Előkelő otthon // Kényelmes szobák // Uri étkezés

A nyári idény alatt árendemény.
 Tájékoztatásért tessék írni.

ORBÁN FIVÉREK BUDAPEST

IV., Veress Pálné-utca 10.

Háztartási cikkek és higiénikus készülékek. Illatszerek.
 Pipereáruk.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

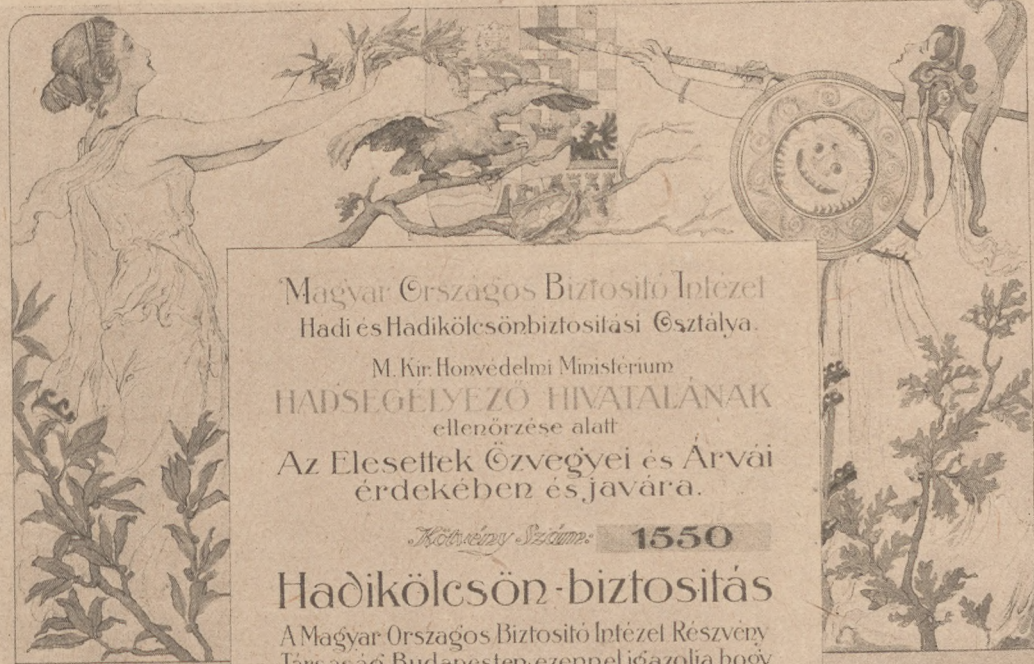
FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

V. évf.
27-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-Ú. 18. TELEFON: JÓZSEF 25-11.

Előfizetési árak: egy évre 40 kor., félévre 20 kor., negyedévre 10 kor. Egyes szám ára 1 kor.

Budapest,
1918. július 7.

Magyar Országos Biztosító Intézet
Hadi és Hadikölcsönbiztosítási Osztálya.

M. Kir. Honvédelmi Minisztérium
HADSEGELYEZO HIVATALÁNAK
ellenőrzése alatt

Az Eleseettek Özvegyei és Arvai
érdekében és javára.

Kötvénycs Szám: 1550

Hadikölcsön-biztosítás

A Magyar Országos Biztosító Intézet Részvény Társaság Budapesti központja igazolja, hogy az Ő Császári és Apostoli Királyi Felsége magán és családi alapjai magas vezérigazgatóságának 1918 FEBRUÁR HÓ 18. AN 356. SZ. A. KÉLT ÁTÍRATA FOLYTAT LEGFELSŐBB MEGBIZASABŐLES LEGKEGYELMESEBB PARANCSA ALAPJÁN.

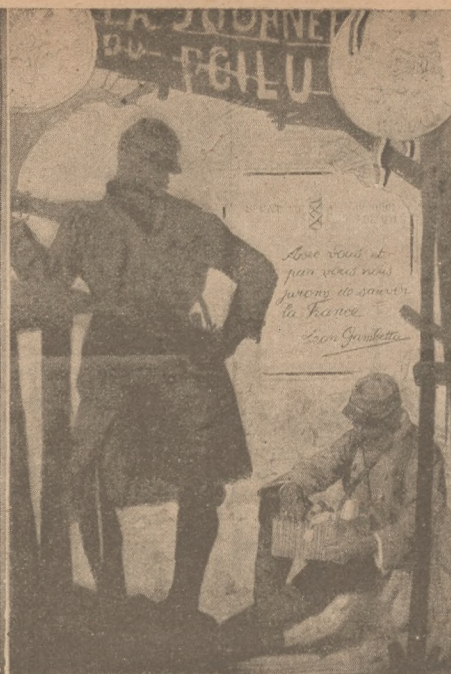
Ő Császári és Királyi Apostoli Felsége

II. Károly
és felséges neje
Lita

KIRÁLYNÉ együttesen 100.000 kor. névértékű
VII. K. H. 6% MAGYAR ÁLLAMI JARADÉKKÖLCSÖNT
jegyezték és biztosították.

A király és a királyné hadikölcsönbiztosítási kötvénycs a Magyar Országos Biztosító Intézetnél.

Francia és orosz háborús jótékonyági- és hadikölcsön-plakátok.

A margitszigeti Hadikiállítás gyűjteményéből.

Egy szerelmes ifju története.

Irta Ujhelyi Nándor.

Regény.

1. FEJEZET

(amelynek elején a szerelmes ifjuról beszélgetnek; értesülünk multjáról, jelenéről, örömeiről, bajairól és általában mindenféle dolgairól, és amelynek végén megjelenik ő maga is személyesen.)

Ha nem is éppen a legvonzóbb, de mindenesetre a legmeglepőbb külsejű társaság ült a Dunapart egyik kávéházának terraszán, egy ragyogó és vidám májusi hajnalon. A kávéház még zárva volt és így a társaság nem fogyaszthatott semmit, minek kellemetlenségeit azonban leleményes módon tudták ellensúlyozni.

— Nagyon jó ez a meleg, forró tejszínes kávé, — mondotta halkan egy szerény, télikabátos és szalmakalapos ifju, miközben ügyesen mimelte annak az embernek az arckifejezését, ki átfázva kora reggelen kávéét iszik.

— Ah, hogy megégette a szájpadrólomat! pedig mondtam annak az átkozott pincérnek, hogy hűtse be előbb! — kiáltott fel egy marcona arcú fiatal ember, miközben ajkát tátogatta és egy láthatatlan csésze fölé hajolva, erőteljesen fújt szájával, egész szélvész árastva az asztal körül ülőkre. Szerfelett hasonlított kipuffadt arca ekkor Eolushoz, kit a régi tudományos művek fametszetei ábrázolnak, mint a szélvész megindítóját.

A kávézó ifju fázósan felhuzta kabátjának bارسonyát és megkérdezte:

— Mit hozattál? — A másik némi elégedettség hangsúlyával felelte:

— Csokoládét természetesen, Kámzsa.

Ekkor egy harmadik egyén szólalt meg rekedt és elégedetlen hangon, miközben megrázta összes szakállát:

— Korcs nemzedék, elfajzott ifjuság! Reggel kávéét és csokoládét inni: szegény és kárhózat és klaszszicizmus. Ilyenkor a férfi a legfinomabb törkölypálinkát fogyasztja és piritott, szalonnás kenyeret eszik hozzá. Elhallgatott és hallatszott, a mint fogai recsegeve örölték a ropogó kenyérhéjat.

Egy fiatal ember, a társaság negyedik tagja, kinek fején rendes kemény fekete kalap, testén rendes szürke felöltő, szemén rendes aranykeretű szemüveg volt, kezét — rendes kéz volt, rendes körmökkel — a szájánál tartotta és rendes hangon csámcsogott. A többiek riadtan néztek rá, a csámcsogás megdöbbentően valóságos volt, a rendes fiatalember szájából az élet, a tények, a modern realizmus csámcsogása hallatszott.

— János, te eszel! — kiáltotta dörgő hangon, a csokoládé fujását felfüggesztve, az egyik.

— Mit eszel, kérlek? — tette hozzá szeliden a télikabátos ifju, csészéjét az asztalra lehelyező mozdulatot végezve.

— Sajtot, — felelte a kérdezett.

A másik három lenéző pillantást vetett Jánosra, ki a sajt héját, melyet rendszeren lerágcsált, ügyesen a távolabbi villamos sinek közé hajtotta. Kámzsa levette szalmakalapját, egy láthatatlan kut alá tartotta, csobogott és azután odanyújtotta Jánosnak:

— Igyál, János, pompás, tiszta forrásvíz, egyszerű, egészséges, mint te, vagy a sajt, amit ettél. — János elutasítón elhárította a kalapot: — Én csak pohárból iszom, köszönöm.

A szakállas, éltes férfiú — fura fej volt széles cowboy-kalappal, összes lapátszakállal, bajusz nélkül, kis pipával ajkai között, mely pipa nem égett, de ő a füstöt fujta azért — megszólalt:

— Pohárból iszik! Nevetséges. Én ittam bögréből, vályuból, kézből, egyszerűen a víz alá állva, kalapból, a legkülönbözőbb divatu és anyagu kalapból és emlékszem: a Sierra Nevadában egyizben indián kobakból, amit egy mormon lelkész ügyesen lenyuzott fejbőrből állítottak elő. Pompás víz volt, volt vagy egy negyedliter is egy liter whiskybe keverve. A legjobb tüzes víz volt. Mikor elaludtam, álmomban magam körül láttam a mormon lelkésznek mind a tizenhat feleségét, oly bizalmas körülmények között, mit csupán a mormon skalpja indokolhat, hiszen mint tudjátok, agyam merőben nélkülöz minden fantáziát. Ezt az esetet mindig meg akarom írni valamelyik pszichofizikával foglalkozó tudósnak. Jó példa, ugye? Ehem. Lelkész fejbőre —

ivókobak — álom: a tizenhat feleség. Akkor történt ez, midőn negyedizben voltam éppen millionárius, éppen Friskóba igyekeztem, tömérdek arannyal. Elaludtam, mellettem legelészt a lovam, kantára a csuklómhoz volt erősítve, körülöttem legelte le a füvet. Mélyen aludtam, egyszerre csak felébredék és látok két medvét, de a lovamat sehol, csupán a fejét, nyakán a kantárral, odakötve a karomhoz. Hát megették a medvék, csupa tisztességérzetből a fejét nem bántották, mert akkor engem is háborgatniok kellett volna és ők abban a téveszmében voltak, hogy én hulla vagyok.

— És az arany? Azt is megették, Aranyásó? — kérdezte fokozott érdeklődés hangján Kámzsa.

— Fenét! — felelte az Aranyásó. — De — folytatta — felhasították a zsákokat, mind kiszóródott a földre, arannyal volt borítva egy akkora terület, mint az Erzsébetter. Nem, nem — tette hozzá gondolkozva — csak akkora terület, mint körülbelül egy óceán-gőzös fedélzete, hogy pontos legyek. Mig a medvék távoztak, én azon törtem a fejem, hogy hol a kárhózatban találok itt a Sierra-Nevadában egy seprüt, amivel összesöpörhessem az aranyat, mikor jött egy irtózatosszélvész, elkergette a medvéket és elseperte az aranyat a pokol fenekére és ott maradtam egy lófejjel a hegyek között.

— És mit csináltál a lófejjel? — kérdezte a marcona arcú fiatal ember.

— Megettem, Karmazsin barátom, megettem. Ennek köszönhetem, hogy el nem pusztultam. Borzasztó lett volna, teszem föl, ha az arany ott maradt volna és a lófejet is megették volna a medvék, ugyanis az arany nem emészthető, hisz, mit tudjátok, Midás királynak is ez volt a pechje, mert csodálatos, de nem emészthető. Az életben tömérdek csodálatos dolog van. De hogy visszatérjek a lóra, egy fogát, szerencsés megmenekülésem emlékezetére, ezüstbe foglaltam — az ezüstöt két nap múlva találtam ezután, nagyszerű ér volt, eladtam százötvenezer dollárért, a tulajdonosa tiz milliót bányászott ki, de éppen pillanatnyi pénzzavarban voltam. Ime nézzétek! — fejezte be szavait az Aranyásó és kitette az asztalra nagy, burgonyaszerű nikkel-óráját, ami egy szíjjon csüngött, mely szíjnak a végén tömérdek kis disztárgy lógott: kulcs, vasgolyó, pisztoly ravasza, medaillon, benne egy darabka bőr, rajta tetovált nefelejt, több más érdekes és kissé rejtelmes apróság és az említett lófog.

Az órára pillantott közben János, míg a többiek a csecsebecsüket nézegették.

— Fél hat van, ideje lenne már, hogy itt legyen Bulcsu, hisz a vonat öt órakor reggel indul a keleti pályaudvarról és egy félóra alatt rendes léptekkel ide érhetett volna, — mondotta a rendes fiatal ember.

— Tényleg, már itt lehetne, — szólta Kámzsa. — De hát a szerelem! — ne felejtsetek el: a szerelem! Szomorú dolog az elválás, bizonyára lehorgasztott fővel poroszkál felénk Bulcsu. Nagyon szereti a leányt, meg van igézve teljesen. Éjjel láttátok, hogy milyen bus volt szegényke. Könnyezett, mikor utolsóelőtti koronáján vett egy csomó orgonát a Rothadt Csárda virágárusnőjénél, hogy átnyujtsa a távozó kedvesnek a pályaudvaron, — fejezte be meghatott hangon a romantikus lelkű Kámzsa, a *Szerelmes sóhajok* szerzője.

— Pazar fiatal ember, — mondta elnéző dörmögéssel az Aranyásó. — Egy koronát kiadni ily célra, ez a szerelmes ember meggondolatlansága. De emlékszem én is, az utolsóelőtti aranyomat Monte Karlóban, az utolsóelőtti aranyat, fiuk, ami Monacóban egy hitbizomány, oh több, a Kohinoor, átadtam a virágárus-

nőnek egy szál orchideáért, amit átnyújtottam a gyönyörű Karamazoff cserkesz hercegnőnek. De Venus segített és az utolsó arannyal szétrobbantottam a bankot. 1899-ben volt, hozták az arcképemet a képes világlapok mind.

— Nincs elég erély, akarat Bulcsuban, — mondta a marcona Karmazsin.

— Nem elég szelid és alázatos, — tette hozzá a szelid Kámzsa.

— Nem elég rendes, — mondotta ki véleményét János.

— Mintha tulsok volna benne a képzelődés, kalandosság, — vélekedett az Aranyásó.

— De azért kedves, okos fiu, — szólta Kámzsa.

— Nem éppen pipogya ember, fel tudja találni magát, — dicsérte Karmazsin.

— Kétségkívül vannak jó szokásai és erős tehetségei, — szólta a rendes fiatalember.

— Derék fickó, nyílt szív, okos agyvelő, tetszetős pofa, férfias jellem, — jelentette ki Aranyásó.

— Én nem szeretem tulságosan, amit ir, — mondotta szerény, tünődő hangon Kámzsa, nem elég finom és szomorú. Nem nyöghet mindenki folyton — torkolta le Karmazsin.

— Én őszintén szólva nem olvasok, semmit sem olvasok a híreken kívül, nem szeretem a mindenféle képzelődő dolgot, de ilyen derék fiu, mint Bulcsu, azt hiszem, jól ir. Különben is dicsérik. Az első és egyetlen eddig megjelent könyvéből saját bevallása szerint eladott háromszázötven példányt.

la Banca Commerciale Italiana
RICEVE LE SOTTOSCRIZIONI ALLA NUOVA RENDITA CONSOLIDATA 5%
REDDITO 5.55%

Olasz hadikölcsön-plakát.

A margitszigeti Hadikiállítás gyűjteményéből.

Svéd, orosz és angol hadikölcsön-plakátok.

A margitszigeti Hadikiállítás gyűjteményéből.

— Nagy szó, gyerekek, nagy szó: háromszázötven korona haszon, — mondotta az Aranyásó és mérlegelő mozdulatot tett meglehetősen szőrös jobbával, mintha csak így akarná meghatározni Bulcsu képességét.

— Nem hiszem, — mondotta kissé epésen Kámzsa. Nekem rendkívüli volt a sikerem, igazán rendkívüli, minden finom nő megvette Szerelmes sóhajaimat és mégis csak kétszázötvenhárom példány kelt el, — tette hozzá szerény önértéssel hangjában.

— Nem hiszem, — ordította Karmazsin, — először: mert hol az ördögben van kétszázötvenhárom finom nő, másodsor: mert én ismerek egyet és az nem vette meg, harmadszor mert a bizományosod mondtá, hogy harminchét példány fogyott el.

— Én láttam Bulcsu elszámolását, egész rendes elszámolás volt, háromszáznegyvenkét példány kelt el, rendes számla, — mondotta határozott hangon János, azzal a meglepedettséggel arcán, mi a világos, megdönt-hetetlen, reális igazság kimondásával szokott velejárni.

— Tiltakozom Karmazsin feltevései ellen, mert a bizományos mindig hazudik, mert sokan mint előfizetők kapták meg a sóhajokat és végül, mert kétkem, hogy finom nő lehet-e vajjon az, aki nem olvasta művecskémet, — szólt Kámzsa kipirosodva és letúrta kabátja felhajtott gallérját.

— Mit? Te kétségbe mered vonni az illető

hölgy finomságát? Egy elsőrendű finom hölgy, ha akard tudni, az apja háztulajdonos, jár a filharmónikus hangversenyekre, L'Orrigan-parfümöt használ és kívülről tudja Baudelaire két versét, amit különben utálok, és te kétségbe mered vonni mindezek után? — ordította Karmazsin.

— Nem, — suttogta lesujtva Kámzsa.

— Azt hiszem félreértés lesz az egész, ha szives leszel, úgy küldök általad egy személyesen aláírt példányt, kedves Karmazsin, — tette hozzá szeliden.

— Háromnegyven hat van és Bulcsu még nincs itt, pedig már hazatérhetnénk, minden rendes ember otthon van kapunyitás után, — szólt kissé méltatlankodva János. — Nem értem, hogy lehet valaki egy nő miatt összezavarodva, hogy lehet ilyen rendetlen? Egyáltalán szerfelett gyanus a dolog!

Élénk és türelmetlén beszélgetés indult meg. Minden oldalról meghányták vetették a dolgot és megállapodtak abban, hogy ez a szerelem káros Bulcsura, megállapodtak, hogy a hölgy — Lilla volt a neve neki és nem látták soha, — nem érdemli meg, hogy egy derék, huszonöt esztendő, reményteljes tehetségű, pénztelen fiatal ember annyira foglalkozzék vele és bizonytalan helyzetében, melyben mint Mohamed koporsója lóg két pénzszerzés közötti időben, idejét, energiáját erre pocsékolja. Három

Francia hadikölcsön-plakát.

A margitszigeti Hadikiállítás gyűjteményéből.

nagybátyja van Bulcsunak, akik szövetkezeti alapon tartják fenn ezt az ifjut, az egyik elsején, a másik tizedikén, a harmadik huszadikán küldött neki mindig hatvan koronákat vidékről, mint gyógyszerész, mint kisebb földbirtokos és mint lelkész élve le életüket. A három pénzküldési turnus okos előrelátás következménye volt, mit Bulcsu multbeli zavarai tettek szükségessé: mint a társaság megállapításából kiderült. A másik három is homályos és kusza pénzügyi alapon élt és működött, kivéve a rendes Jánost, ki egy lap rendes munkatársa volt, a külföldi táviratok áttételével foglalkozott és életének vágya az volt, hogy egy esti laphoz kerülve a kakasokkal keljen és a tyukokkal nyugodhassék le. Az aranyásó létalapjai a kölcsönök valának és a szerencse és néha, végső esetben, egy-egy foglalkozás. Volt ügynök és volt jégkárbecslő, volt ellenőr hálókocsin és idegenvezető. Volt egy mulatóhely igazgatója, egy fürdőhely titkára, egy izben beteg is volt egy szanatóriumban, mint mulattató beteg természetesen, hol ellátás és lakás fejében kellett kezeltenie magát. Jelenleg szerencséből élt: egy régi barátja nyitotta még néha számára, mint egy hasadékot a mennyországba, dus tárcáját. Kámzsa otthon élt és homályos lapokba irt homályos cikkeket homályos témákról és szerkesztette a malomiparosok és szabad zenészek lapjait. Karmazsin festő volt és condottieri. Az utóbbi tehetségével sikerült néha az előbbi tehetségének termékeit eladni. Különben erőszakos, nem okos, de jó fiatal ember volt és tehetséges, nagyon tehetséges, mint mondani szokta, megdöbbentően tehetséges.

A beszélgetés már méltatlankodó lett. Valóban, Bulcsu elvált tőlük öt óraker a Rothadt Csárdának nevezett tanyán és minthogy szép tavasz volt, a Dunaparton adtak egymásnak találkozózt, úgy számítva, hogy öt után nem sok idővel megjelenik. Szigoruan ragaszkodott ahhoz, hogy találkozzék barátjaival, minthogy — mint mondta — előrelátható lelkiállapota ezt meg fogja követelni. És ime, elmúlt hat óra és Bulcsu nem mutatkozott. A kávéház emberei kezdtek megjelenni, az ajtókat kinyitották, a társaság, kielégítve az iménti és eszmei reggelitől, felkelt, nem lévén szándékuk rendes és reális ételneműt fogyasztani. Sétáltak a Dunaparton. Ragyogó volt a reggel, diadalmasan süttött a napfény, harsányan zöldelt feléjük Buda, a korzó virágzó akácfái édes és megható illattal ujjongták tele a levegőt. És Bulcsu nem jött.

— Megölte magát talán, a vonat elé vetette testét, — nyögött fel ijedten Kámzsa. A többiek kételkedtek ebben.

— Valakit megfogott és lassan tudja csak kiszivattyuzni zsebéből a koronákat, — képzelte Karmazsin merész öncsalással.

— Tünő ábránd, dőre fantázia, — mondta rá az Aranyásó — Bulcsunak nincs tehetsége az ilyen pénz-műveletekre.

— Rendetlen, — szólt megrovóan János.

Ekkor abból az irányból, ahonnan nem is várták, megpillantottak egy hatalmas termetű, gyorsan loholó fiatalembert. Szalmakalapját messziről lóbálta feléjük, hangos habózással verte fel a fákon csipogó madarakat és csakhamar megállt előttük, nagyokat fujva, homlokát törülgetve — Bulcsu.

2. FEJEZET,

(amelyben Bulcsu beszél, úgy amint azt egy szerelmestől csak várni lehet, előadja egy meghívás történetét, kéréségeit és gyönyöreit, tanácsot kér barátaitól, kik tanácsot

Francia hadikölcsön-plakát.

A margitszigeti Hadikiállítás gyűjteményéből.

is adnak, elsősorban Aranyásó, ki felujtja egy emléket és végül szétoszlanak.)

— Kelenföldről jövök, — szólt pihegve Bulcsu és kitárt két karjával elhárító mozdulatokat végzett, — melyekkel Kámzsa, Karmazsin és a többiek szemrehányásait utasította vissza.

— Mi az ördögöt kerestél te Kelenföldön? — kérdezte erélyesen Karmazsin.

— Elkísértem őt. Kérte, hogy kísérjem el Balaton-Bimbósig. Nem tehettem, bár a szívem fájt. Kért, hogy kísérjem el Székesfehérvárig, nem tehettem, bár a szívem sajgott. Elkísértem Kelenföldre, minthogy ama pénzösszeg, melynek birtokában voltam, csupán ezt engedte meg. Gyönyörű volt az utazás, tizenegy percig tartott, felejthetetlen ut, gyönyörű ut. Reggel, tavasz, mezők, virág, május, a legdrágább kis kalap a legdrágább kis fejen. Oh, Lilla! És minthogy zsebeim üresek voltak, üresek, amennyire csak zsebeim tudnak némelykor üresek lenni és a családi lapok novellái, gyalog jöttem vissza Kelenföldről. Ne legyetek dühöse, fiúk, ne legyetek, hisz tavasz van, fogalmatok sincs, mennyire tavasz van! Huszonöt éves vagyok, de ilyen szép tavasz sohasem volt. Az akácfák szaga — bódító, a gesztenyefák virága — imádandó, a levegő — mámoros, az élet — nagyszerű! — imígy beszélt, szavalt, ujjongott, tombolt Bulcsu, miközben homlokát törülgette és hátat fordítva társainak az Erzsébethid felé bámult, túl a Gellérthegyen, mintha egy távoli vágató vonat egy ablakán kikacagó fejet keresne tekintete és szive.

(Folytatjuk.)

Hog mi ez alkalommal saját javunkra nem
jegyzünk önként egy tucat milliárdot, így
később annál többet kell majd jegyznünk
elleneségeink számára.

en

Borovics
Verébrudis

AKÁCOK.

I.

Jaj, az akác megint virágzik...
Jaj, az illata ugyanaz...
Volt egyszer egy tavasz, egy másik...
Mért kínoz engem egyre, váltig
Az a tavasz?

Az a tavasz, ami rég elmúlt,
Az a tavasz, amiből ősz lett;
Sok nyíló virága lehullt,
Ó, te tavasz, rég megfakult
Hova fussak előled?!

II.

Nem mehetek semerre sem...
Ahol csak járok:
Utánam jönnek illatokkal
Az akácok.

Hiába futok füleddt, nyári
Utcákon át;
Szívemben hordom az akácok
Édes szagát.

Jaj, hogy beszélnek, hogyan gyötörnek,
Hogyan kínoznak!
Jaj, megöl engem vádló illatja
Az akácoknak!

Ó, az a tavasz, ó, az a május,
Akácos szerelem...!
Jön, jön utánam az akácillat
Könyörtelen'...

ANDORFFY MÁRIA.

A nők elmondják.

Irta Csathó Kálmán.

Wartholz Virgil, akivel évekig ültünk egymás mellett az iskolában s akivel később együtt jogáskodtunk a pesti kávéházakban, meg a Somossy-orfeum télikertjé en, vagy tizenhat évvel ezelőtt vándorolt ki Amerikába, engedve kalandos hajlamainak és az anglosaxon nők iránt érzett vonzódásának. Elég csinos vagyona volt, hogy odakinn is kényelmesen élhessen s elég sokoldalú ember volt ahhoz, hogy a naplopását úgy tudja önmaga előtt beállítani, mintha csinálna valamit. Mindenesetre, ha egyebet nem, fotografálni tudott, s ha ezt szenvedélyesen csinálja valaki, a napja jó része eltelik s még az el nem végzett kötelességek lelkiismeretfurdalása sem hiányzik az életéből, mert mindig tartozik képpel egy csomó embernek, akiket lefotografált és egészen bizonyos, hogy ezt a tartozását ritka esetben váltja be.

A tizenhat év alatt, amíg odavolt, ha nem is sü-rün, de elég rendszeresen fentartottuk egymással az összeköttetést, amely csak akkor szakadt meg, mikor három évvel ezelőtt kiűtött a háboru.

Két évig nem jött felőle hír, a háboru harmadik telén azonban váratlanul innen Pestről kaptam tőle levelet. Azt írta, hogy a Hungáriában lakik, keressem föl...

Nagyon megörültünk egymásnak s vége-hossza nem volt a kölcsönös kérdezősködéseknek. Megtudtam, hogy miféle kalandos uton tudott hazaszökni és hogy Németországban jelentkezett katonai szolgálatra, a francia fronton harcolt mint repülő, mert már a háboru előtt foglalkozott sportképpen a repüléssel. Lezuhant, megsebesült, sokáig feküdt s jelenleg mint lábadozót hosszabb időre szabadságolták.

A főhadnagyi uniformis tette-e, vagy az a tizenhat év, amióta nem láttam, de egészen más volt, mint régen s mintha ő is csak nehezen bírta volna bennem megtalálni az évekkel ezelőtt itthagított barátját. Akármiről beszélünk is, ha nem voltunk is éppen ellenkező nézetben, nagy volt a különbség már a szempontokban, ahonnan a dolgokat néztük. Ő hol lelkesedett, hol felháborodott, én pedig több-kevesebb gunnyal, de mindig bizonyos kételkedő óvatossággal beszéltem mindenről. Amíg csak a világpolitikai helyzet forgott szóban, addig ez nem volt annyira szembeütő, mikor azonban a régi dolgainkra fordult a beszélgetés, közös, fiatal-kori ábrándjainkra és élményeinkre, akkor a barátom

Alapítva 1862.

GUENDET CONSTANT

svájci órás

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Az órás szakmát felölelő összes zseb-,
nipp-, falí- stb. órák raktára. :: :: ::

KARCSATTÓRÁK. JAVÍTÁSOK. KATONAÓRÁK.

egy csipős megjegyzésem után hirtelen elhallgatott, aztán egy kis idő múlva azt kérdezte tőlem, hogy mi csoda csalogások váltották ki belőlem ezt az elkeseredett gunt és mi az hát, amiért lelkesedni tudok, ha mindent ennyire lekicsinylek.

A kérdés meglepett, mert sohasem jutott volna eszembe, hogy ilyen benyomást tehet valakire a beszédem, s magyarázni kezdtem neki, hogy ennek a világfölfogásnak a mélyén nincs semmi egyéni tragédia, csak az a tény, hogy pesti ember vagyok, aki belelát mindenkinek a veséjébe. Fölvilágosítottam, hogy itt mindenki ilyen okos, ilyen józan és hideg, hogy itt senki sem «dől be» senkinek, hogy itt mindenki «link» és, ha titokban akárhogy «fözve van» is, nem árulja el magát, mert a többiek kiröhögik a háta mögött.

Ugy hallgatta a beszédemet, mint Rip, aki most ébredt föl hosszú álmából és csak a felét érti annak, amit mondanak neki, azt a felét azonban, amit megértett, nagyon mulatságosnak találta és ettől kezdve kacagott mindenben, amit mondtam.

— Kolosszál! — kiáltotta minden lépten. — Hallatlan jó, amiket beszélsz. Komolyan mondom, úgy beszélsz, mint valami szellemes angol vigjátékban a hős... Kolosszál!...

Vállat vontam és most már azt próbáltam neki megmagyarázni, hogy az elismerése voltaképpen nem nekem szól, hanem az általános tónusnak, amelyet ebben a pillanatban magam képviselek vele szemben.

Egy kicsit el is szégyeltem magam, mikor ezt elmondtam, mert az jutott eszembe, hogy mégis csak nagy majom lehetek én, hogy ennyire elsajátítottam a környezetem stílusát és most már kezdtem azon igyekezni, hogy rendes európai ember módjára beszéljek, ami azonban nem is olyan könnyű, mint pestiesen szellemesnek lenni.

— Lehet, — szólott, — hogy igazad van, de nekem egészen új ez a hang, mert mikor én innen elkerültem, akkor még más volt a tónus. Különben azóta a külső képe is megváltozott a városnak... Már ami a publikumot illeti... A férfiak közt feltűnően sok a jól öltözött ember, az asszonyok meg egyenesen szenzációsak. Ennyi elegáns, szép asszonyt sehol sem látni, mint itt a korzón... Azelőtt nem volt egy jól szabott szoknya, vagy egy rendes cipő az egész városban...

— Talán nem is az asszonyok olyan elegánsak, — feleltem, — hanem te vagy nagyon kiéhezve!

Elpirult és zavartan mosolygott, aztán hirtelen másról kezdett beszélni. Én azonban szerettem volna ennél az örök érdekességű témánál maradni.

— Hogy állsz szerelem dolgában? — kérdeztem. — Kit, vagy kiket hagytál odaát? Sokan sirnak utánad?...

Legyintett és komoly arccal felelte:

— Nem sir senki... Egy leány van, akit el fogok venni... Ha megérjük a békét, talán... majd... De azt hiszem, ő sem sir...

— És asszonyok?

— Miféle asszonyok?

— No! Istenem! Szép amerikai asszonyok.

— Jaa? Szó sincs róla! Ott az asszonyok nagyon tisztességesek... És ha az ember udvarolni kezd nekik, igen nagy kellemetlenségnek teheti ki magát...

— Csak nem

akarod azt állítani, hogy úgy éltél, mint egy barát?

— Azt éppen nem, de majdnem. Különösen az utóbbi időben. Newyorkban volt egy asszony... Évekig tartott. Tulajdonképpen azért is utaztam el a Nyugatra, mert már tarthatatlan volt a helyzet. Folyton remegett, hogy kiszül. Jeleneteket csinált minden haszontalanságért, hogy kompromittálom... Persze, nem is tréfa egy asszonynak, aki a társaságban él, mert ha a legkisebb kitudódik róla, hát vége örökre... Ettől aztán meg is szoktam vagy öt éve...

A Magyar Országos Biztosító Intézet hadikölcsön-plakálja.

Faragó Géza festménye.

— És azóta? A Nyugaton.
 — Ott angolok közt éltem. Kanadában szintén.
 — És Délamerikában?
 — Ott rettenetes volt! Semmi!
 — Szóval a Nyugaton és Kanadában mégis valami! Elnevette magát.

— Kolosszale Logik! — mondta, aztán sóhajtott hozzá: — Nem volt bizony semmi! Nagyon finom és előkelő társaságban éltem.

— No halld! . . . Annál inkább.

Megint nevetett és a fejét csóválta:

— Hihetetlen ez a cinizmus! «Annál inkább!» Nagyon jó! «Annál inkább!» Nagyon szellemes, de sajnós, nincsen igazad.

— Te, Virgil, — kérdeztem most már kíváncsian, — odaát csakugyan olyan a világ, mint amilyenek a hittanórán tanultuk?

Komolyan nézett rám és azt felelte:

— Mindenütt vannak tisztességes és nem tisztességes emberek. De nagyon természetesen társadalmilag magasan csak az állhat, akinek a tisztességéhez nem fér kétség . . . Ezen, nem tudom, mi a csodálkozni való . . . Hiszen ez tudtommal nálunk is így van. Csálók és sikkasztók talán itt sem mennek gentleman-számba? . . .

— Természetes, hogy nem . . .

— És tisztességes asszony is csak az, aki jó feleség és jó anya, vagyis ebben a két tisztében nem csal és nem lop . . . Vagy itt talán nem úgy van? . . .

Éreztem, hogy lesütöm a szememet, de siettem azt felelni:

A FONCIERE,
 PESTI BIZTOSÍTÓ
 INTÉZETNEL =
 BUDAPEST V. SASU 10.
 (KÉPVISELETEK AZ ORSZÁG MINDEN NAGYOBB VÁROSÁBAN)
KÖSSÜNK

**HADIKÖLCSÖN-
 BIZTOSITÁST!**

A Foncière Biztosító Intézet hadikölcsön-plakátja.

Kober Leó festménye.

— Dehogynem! Persze, hogy úgy van!

Hanem homályosan kezdett bennem derengeni valami kellemetlen érzés, olyasmi, mint mikor az ember evett valamit, amiről utólag az a gyanuja támad, hogy romlott volt.

Iparkodtam másra terelni a beszélgetést.

. . . Pár hét alatt bekövetkezett, amit előre gondoltam. Wartholz belekerült a társaságba és unatkozó szép asszonyok kivetették utána a horgot.

Egy darabig még elég sűrűn szakított időt rá, hogy fölkeressen, később azonban egy-két hét is elmúlt anélkül, hogy láttam volna.

Azaz, ha láttam is, mindig csak társaságban, még pedig mindig a legjobb helyeken és mindig a legszebb és legtöbbet emlegetett asszonyokkal.

Eleinte, ha összejöttünk, némi meglepetéssel beszélt róluk.

— Egy kicsit furcsa a tónus, — szólott. — Egészen más, mint régen . . . Olyan nyíltan beszélnek mindenről, mint Páris egyes félvilági köreiből . . . Néha azt hiszem, hogy talán eltévedtem . . .

— Pedig ezek nagyvilági asszonyok . . . Marianne bárónő, meg Lara kegyemes asszony, mindegyik a legjobb társasághoz tartozik és nincs az a szalon, amelyiknek az ajtaja tárva ne volna előttük . . . Az első ugyan harmadszor volt férjnél, mert már kétszer vált el, a másik csak egy férjet hagyott ott az igaz, de nem kevésbé érdekes asszony . . . Nagy verseny folyik közöttük az elsőségért . . .

— Igen . . . — mondta szórakozottan sóhajtván, mintha tünődne valamin, aztán hozzátette: — Néha olyanokat mondanak, hogy ha az ember komolyan venné a szavukat és beugranék, nagyon ostoba dolog sülné ki belőle . . . de mindenesetre mulatságosak . . . különösen Marianne bárónő, aki olyan szép tud lenni néha, hogy . . .

A nyelvemen volt, hogy megmondjam a véleményemet, de meggondoltam még idejében. Minek? Ugy sem hinné el, és talán már mélyebben is van érdekelve, semhogy meg ne nehezeltne érte. Hát csak annyit feleltem:

— Nagyon szép asszony . . .

Egy hét múlva azt mondta:

— Érdekes mennyire csalódhatik az ember, ha felületes ismeretség alapján ítél . . . Ezek az asszonyok úgy viselkednek, mint a kokottok, pedig . . . Ha az ember közelebből megismeri őket, kislát, hogy csak viccelnek, csak a szájuk jár . . . Alapjában véve szomorú, szenvedő, kis, kedves madarak, jók, szelidek, tisztességesek és igazán mélyen érzők . . . Hallottam róluk egy-két megjegyzést, buta pletykát, izetlen gyanúsítást . . . Megvallom, magam is hajlandó voltam már elhinni, a viselkedésükből ítélve . . . De most, hogy közelebből ismerem őket . . .

— Mind a kettőt? — kérdeztem nem minden él nélkül, de szerencsére nem vette észre a mosolygásmat és elfogulatlanul felelt:

— Igen! Lara kegyelmes asszonyt is, Marianne bárónőt is. Külön-külön összebarátkoztam mind a kettővel . . . Egymást nem nagyon szeretik. Amint a beszédjükből kivettem, valami gyerekkori versengés folyik közöttük, s ez egy kissé kölcsönösen igazságtalanná teszi őket egymás iránt . . . Sőt Marianne bárónő bevallotta azt is, hogy ő csak azért diskurál olyan nagyon is szabados hangon, mert a kegyelmes asszony különben prűdériával gyanúsítaná . . . Ő maga utálja legjobban ezt a modort és boldog, ha talál egy olyan embert, aki más hangon is tud beszélni . . .

— A két asszony taktikát változtatott! — gondoltam magamban és kitaláltam azt is, hogy miért. Ez a régi iskolából való ember, akinek az »örök asszonyi« az ideálja, meg sem értette a nyílt kínálkozásukat. Tréfának vette, amit mondtak neki és illedelmes maradt akkor is, mikor ez már illetlenség számba ment, nem merve elhinni, hogy ilyen pozícióban élő uri asszonyok ilyen könnyen meghódíthatók.

Ezután tíz napig nem láttam a barátomat és mikor találkoztunk, nem beszélt többet az asszonyokról. Én azonban szóba hoztam őket:

— Mit csinál Marianne bárónő?

— Régen nem láttam, — mondta nyugodt arccal. — Sok a dolgom künn a repülőtéren...

Tudtam, hogy füllent, mert éppen előtte való nap hallottam, hogy valaki látta Marianne bárónővel a budai korzón. Világos volt, hogy Warholz azért ment oda a bárónővel, mert gyerekkorából úgy emlékezett, az a legalkalmasabb hely arra, hogy szerelmesek titokban találkozzanak; Marianne bárónő viszont minden valószínűség szerint azért, mert remélte, hogy a dolognak híre fog menni, s ha Lara ő Excellenciája meghallja, bosszankodni fog az eseten, ilyesmiről viszont Warholz nem is álmodhatott, mert ő még mindig ott tartott, hogy a szerelem két embernek titkolni való magánügye.

Megint eltelt egypár nap anélkül, hogy találkoztam volna Warholzzal, s egy reggel éppen indulóban voltam hazulról, mikor beállított hozzám.

— Kérlek! — szólt izgatottan, — egy kis beszédem volna veled. Ráérsz?

— Egy negyedórám még van... de aztán várnak rám...

— Ó... hiszen az is elég... Mert csak arról van szó, hogy... Nem is tudom, hol kezdjem.

— Tudod, mit, — szóltam, — gondold, hogy már a kezdetét elmondtad és csak egyszerűen folytatd. Mert az elejét már úgy is tudom...

Meglepetten nézett rám:

— Tudod? Mit tudsz?

— Na, na, na! Csak ne nézz rám olyan vasvilla-szemekkel... Egyszerűen azt tudom, amit mindenki. Hogy nagyon jóban vagy Marianne bárónővel. Bizonyos, hogy ebből származott valami kellemetlenséged és ezért vagy itt...

Idegesen dobolt az asztalon, fölugrott, körüljárta a szobát, aztán kifakadt:

— Hallatlan! — mondta. — Hallatlan! Mindenki nyíltan beszél erről a dologról, akárhova megyek, mindenütt csak ezt emlegetik, úgy, hogy most már nem tudom, mihez kezdjek... Végleg kompromittáltam ezt az asszonyt... hibámon kívül, mert hiszen igazán nincs semmi köztünk, csak barátság, és most még ez is...

— Te Virgil! — szóltam. — Ha így folytatod, soká fog tartani a tárgyalás, pedig nekem mennem kell. Én elmondom neked, hogy én mit tudok, aztán mondd el, hogy mit gondolsz. De előrebozsátom, hogy most tedd félre minden előítéletedet és amíg végig nem hallgattál, ne huzd ki a kardod!...

— Beszélj! — felelte sötéten.

— Van nekem egy ismerősöm, egy kis, kövér újságíró, akivel többször láthattál a korzón. Ez az ember arról nevezetes, hogy tud minden pesti pletykát tíz évre visszamenőleg. Ugy is hívják újabban, hogy a pletykaközpont igazgatója. Tőle tudom, hogy Marianne bárónőnek sikerült téged elcsaklizni a Lara kegyel-

A Magyar Országos Bank hadikölcsön-plakátja.

mes asszony orra elől, amiről a kegyelmes asszony azonnal értesült, még pedig, tudod kitől? A közös manikűrjőktől... Marianne bárónő ugyanis legelőbb a manikűrnek mondta el a dolgot, amit különben a masszőznek is elbeszélte, nem is szólva két-három barátnőjéről, akikről mindről tudta, hogy el fogják mondani Lara kegyelmes asszonynak is, másoknak is és ezzel teljessé teszik a diadalát, mert nem elég a versenyt megnyerni, kell, hogy közönség is legyen, amely tapsol a győzőnek...

— Nahát ez... ez érthetetlen... — szólt türelmetlenül.

— Kérlek! Te, amint látom, még mindig tagadni akarod a dolgot és azt hiszed, hogy a bárónőn ezzel a pletykával valami sérelem esett. Pedig tévedsz, ha azt hiszed, hogy őt a legkevésbé is bántja a dolog. Hiszen ő maga mondta el mindenkinek... Legujabban ugyanis az a szokás, hogy a nők elmondják... Elmondják, anélkül, hogy félniök kellene a következményektől, mert tudnivaló, hogy az ilyesmit az egyetlen ember előtt, akinek nem szabad tudni róla, a férj előtt úgy sem meri elárulni senki...

Warholz fölugrott. Türelmetlenül ütött az asztalra az öklével, aztán azt mondta:

— Csak beszélj, beszélj, beszélj, és nem tudod a végét... Hát igenis, úgy van, ahogy mondd, azaz még igyebebbül. Mert úgy látszik, régen nem beszéltél azzal a te pletykaközpont-igazgatóddal, különben bizonyosan tudnád a folytatását is a dolognak. Én ugyan nem értem magamat, hogy ezt hogy mondhatom el, de itt úgy látszik, el szokás mondani mindent... Hát

kérlek . . . Lara kegyelmes asszony nekem nem árulta el, hogy sejt, vagy tud valamit arról, hogy én Marianne bárónővel, Marianne bárónőnek . . . hogy szóval, hát igen . . . és titokban tovább folyt köztünk a barátság . . . mert hiszen nekem nagyon tetszett ő is, mert aztán nem is mertem abban hagyni, mert féltem, hogy ezzel elárulom magam, illetőleg Marianne bárónőt . . . Pár nappal ezelőtt aztán . . . kérlek, én igazán resteltem, hogy ezt elmondom, de lehetetlen másképp megértetnem veled a helyzetet . . . szóval a kegyelmes asszonnal is dülőre jutott a dolog . . .

— Ejha! — mondtam kezét nyujtva. Gratulálok! Elkapta a kezét és bosszusan folytatta:

— Ugyan! . . . Azt hiszem, csak az érdekelte, hogy elvegyen Mariannétól. Ezt persze nem sejthettem, mert arra igazán nem számítottam, hogy Marianne megtudhatja a dolgot . . . Képzelheted, hogy el voltam rökönnyödvé, mikor megtudtam, hogy Larának az volt első dolga, hogy elszaladt Mariannehoz és mintha sejtelmésem volna semmiről, a boldogságtól áradozva, bizalmasan elmondott neki mindent.

— És?

— És! Marianne azt mondta neki, hogy ez aljaság . . . Azt mondta, képzeld! hogy Lara tudhatta jól, hogy én kézem vagyok, mert ő megüzente neki, és mert tudta mindenki . . . Aztán sirógörcsöt kapott és mikor én gyanútlanul beállítottam hozzá, kiüzent, hogy nincs otthon . . .

— Nem is beszéltél vele?

— Nem . . .

— Hát akkor kitől tudod, hogy mi történt?

— Larától . . . Akit viszont, mikor elmondta ezt a dolgot, én hagytam ott . . . Végre is . . . Kérlek, ha Marianneról ez a dolog kiszül . . . kompromittálva van Lara is . . . Hiszen ez a rémes! Két asszonyt kompromittáltam egyszerre! De hát ki az ördög gondolta, hogy kiszülhet? . . . Most aztán én már nem tudom, hogy mihez kezdjek? . . . Ez annyira pesti dolog, hogy ezen csak a te pesti cinizmusod segíthet. Üssön belé a sistersgős mennykő!

Olyan élesen vágta szemembe a »pesti« szót, hogy lokálpatriotizmusomban mélyen sértve, egyszerre az asszonyok pártjára álltam.

— Tudod mit? — szóltam. — Megérdemled, ami veled történt. Csalni akartál és lelepleztek. A nők diszkréciójára spekuláltál, de felsültél. Ugy kell neked! A nők rájöttek, hogy a diszkréció örve alatt mindig kijátszották őket és most fordítottak a rendszeren: ők maguk mondják el mindenkinek azt, amire eddig eskü alatt kellett nekik hallgatást ígérni . . .

Wartholz bosszusan járt föl s alá a szobában.

— Ez mind nagyon szép, — mondta, — de azért szeretném tudni, miféle generáció lesz az, amit ezek az asszonyok nevelnek majd föl tisztességre, becsületre és a családi érzés tisztaságára . . . Azaz, tudod mit? — szólt hirtelen és egészen pestiesre vált a hanglejtése is, — nem is szeretném tudni! Annyira nem, hogy mindjárt el is utazom innen . . . elmegyek a frontra és képpel se fordulok többé errefelé, ahol már annyira kiforgatták a dolgokat az eredeti mivoltukból, hogy a kikapós asszonyok nézik le és csufolják ki a tisztességeseket . . . Azt mondják róluk, hogy unalmasak és érdektelenek! . . . Pedig mondhatom neked, csak azok érdekesek igazán, mert amit azoknál elérhetsz, az csakugyan hódítás és csak neked szól . . . Itt ezek közt a férfi nem ér többet, mint egy ujdívat, kifordított bunda. Nem melegít és csak arra való, hogy föl lehessen vele tünni . . . Nekem ebből elég volt!

A Gazdák Biztosító Szövetkezetének hadikölcsön-plakátja.
Haranghy Jenő festménye.

. . . Harmadnap hajnalban kinn voltam a repülőtéren, mikor Wartholz Virgil elutazott a frontra. A gépén ment, egy szürkére festett kétfedelűn, s mielőtt helyet foglalt a kormány-ülésem, még azt mondta:

— Lehet, hogy ti szépnek találjátok ezt az életet, és lehet, hogy igazatok is van, nekem azonban nem való ez a ti világotok . . . Én nem tudok beleilleszkedni a ti különös, izgalmas és ujszerű társadalmi viszonyaitokba . . . Egyelőre elmegyek a harctérre, aztán pedig, ha Isten segítségével ép bőrrel megérem a békét, visszamegyek Amerikába, ahol könnyebben áttekinthető a helyzet, és ahol jobban el tudok igazodni . . . Pest óriásit fejlődött az utolsó tíz év alatt . . . én pedig elmaradtam egy kicsit . . . Belátom, hogy nem vagyok közétek való . . . Falusi ember vagyok én, megyek én vissza, New-Yorkba . . .

Mindezt szerényen és a guny minden árnyalata nélkül mondta, inkább egy kicsit megtörten, mint aki tudatában van gyöngeségének. Aztán belebujt a masinájába és rátette a kezét a kormányra.

A gép pőfögve és zakatolva indult meg. Egy kicsit gurult, aztán hirtelen kecses ivben elvált a földtől és zugva fölemelkedett a levegőbe. Följebb szállt, egyre följebb, gyönyörű tanujaként az emberiség előrehaladásának, s biztos vonalban vitte az utasát, aki olyan elmaradott volt, hogy nem tudott lépést tartani a budapesti társasággal . . .

Budapest asszonyai lefőzték a repülőgépet . . .

A Társaság

*„Könnyű gyöngyösként mint a tiszta
tiszta békén. Kérünk teljes tudatában történetik.”*

*„Ezt belső bizonyítandó mindenekelőtt köztelenül
lényével a le. Készen áll a hozzájárulás
Közzel nagyobb az eredmény, annál hatékony.
Mással erőnk külső megnyilvánulása is am.
nél közzel nagyobb bizonyítandó a békén.”*

Stóvefye

*
Olvasóinkhoz. Julius elsejével új negyedéve nyílt a Társaság-nak. Tisztelettel kérjük azokat az előfizetőinket, akiknek előfizetése június végén lejárt, hogy az előfizetést lehetőleg e hó folyamán szíveskedjenek megújítani, nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon be.

*
Plakátképeink. A nyolcadik hadikölcsön jegyzése alkalmából az új reklámplakátok néhány művészi darabját közöljük ebben a számunkban. Szébb propaganda a hazafias akció számára alig képzelhető el, mint ezek a pompásan megkonstruált, finom kivitelben reprodukált plakátok. Valamennyi lelkesít, szinte eleven szóval kiáltja az utcának a népszerű jelszót: *Jegyezzünk hadikölcsönt!* És a magyar hazafiság ezuttal is megmutatja a világnak, hogy fiainak virtusa a front mögött is kiveszi részét a küzdelemből. A nyolcadik hadikölcsön eredménye semmivel sem marad mögötte az előzőkének és biztos záloga a többivel együtt a kivivandó győzelemnek. A hazai plakátokkal egyidejűen az entente néhány hadikölcsönplakátjának közlését is aktuálisnak és érdekesnek tartjuk. Ezek a plakátok a margitszigeti hadikiállításán láthatók és a közönség érthető érdeklődéssel szemléli az ellenség művészetét. A róluk készült fényképfölvételek Heitler Sándor műtermének reprodukumai. Érdekesnek tartjuk itt megemlíteni, hogy az első hadikölcsön-plakátot a *MOKTÁR* bocsátotta ki. — Cimképünkön Palulay Erzsébet arcképét közöljük, mely az operaházi *Daliás idők zenéje* című ünnep alkalmával készült és *Pekár Gyula* gyönyörű prologójának szavalása közben az ország kardjával ábrázolja a művésznőt. A szép fotográfia mindenképpen méltó arra, hogy jelen hadikölcsön-számunk címlapját díszítse.

*
Az *amerikai menyecske*. A »nagy palóc«, akinél szívben-lélekben magyarabb elbeszélő kevés adatott, utolsó éveiben szeretettel foglalkozott egy regénytémával, mely kedves szerelmi történet keretében a magyar-horvát közjogi viszonyt is érinti s ekként, mint érdekes

Rácz Dániel

Női felöltők, angol kosztümök és alkalmi toalettek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberác”
Telefon: 167-02

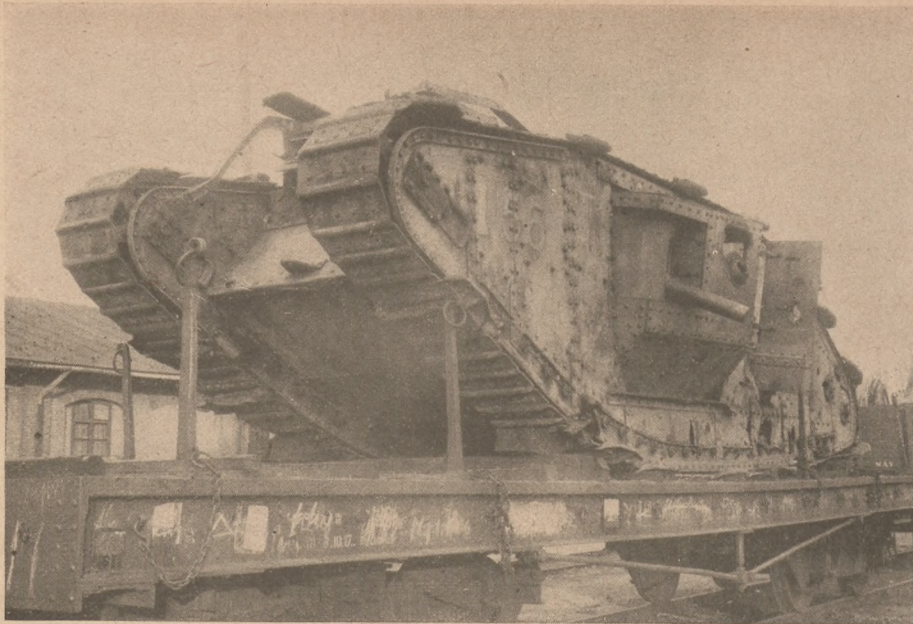
Budapest,
IV., Kiggyó-utca 2.

irodalmi kuriózum szolgálja a magyarság ügyét. Az érdekes terv megvalósításában megakadályozta a hálál Mikszáth Kálmánt, de fia, Albert kötelességének tartotta, hogy az örökségként rászállott eszmét valóra váltsa. Ő folytatta és fejezte be a megkezdett regényt, mely *Az amerikai menyecske* címmel a napokban fog megjelenni a Kultura kiadásában. A mű kidolgozása és külső köntöse egyaránt méltó a nagy örökhagyóhoz. Amatőrkiadás is készült a regényből velin-papíron Mikszáth Kálmán és Mikszáth Albert fényképeivel. E számozott és aláírt példányok ára díszes kötésben 25 korona.

*
Ujhelyi Nándor. Mai számunkban kezdjük meg *Egy szerelmes ifjú története* című új regényünk közlését, melyre már a múlt héten felhívtuk olvasóink figyelmét. Pompásan kigondolt és kedvesen megírt nyári történet Ujhelyi Nándor új regénye, mely, hisszük, osztatlan tetszésre talál olvasóinknál. Ez alkalmából bemutatjuk a szerző arcképét is. Ujhelyi Nándor még egészen fiatal ember, de máris tekintélyes irodalmi munkásságra tekinthet vissza. Néhány regényével és szindarabjával figyelemreméltó sikere volt, a szépirodalmi lapokban megjelent novellái és egyéb írásai pedig mindig szívesen látott vendégei a magyar olvasóközönségnek.

Ujhelyi Nándor
„Egy szerelmes ifjú története” c. új regényünk írója.
Székely Aladár felvétele.

A margitszigeti Hadikiállításra hozoti „tank”.

Heitler Sándor műtermének felvétele.

Hősi halál. Káplány Gyula, magy. kir. honvédtüzér zászlós, élete 22. évében, 1918 június 15-én, d. e. 8 órakor az olasz harctéren, az Assiago melletti Benscar községben vívott heves csatában ágyuja mellett gránátzilánktól találva hősi halált halt.

*

Nyaralás. Egyszerre szerte széledt az egész társaság, ki erre, ki arra, de mind — vagy legalább is kevés kivétellel — Magyarországra. Amiről annyit irtunk, bekövetkezett. Ime divatba jöttek a magyar fürdők. Kényyszerüségből talán, de mégis itthon nyaralunk. Tátrafüred és Lomnic, Balatonföldvár és Siófok, Herkulesfürdő, Palics és Parád, mind mind zsúfolva s akinek még egy félfürdősobát sem sikerült szerezni a magyar tenger partján, vagy a tátrai havasok alján, sem a főváros környéki nyaralóiban, annak sincs oka busulni, mert az itt maradhat a legszebb magyar fürdőhelyen: Budapesten, amely még a háboruban is gyönyörű tudott maradni. Ha a magyar fürdők most meg tudják szeretetni magukat a magyarokkal, akkor nemcsak sok százezer ember marad majd a békében idehaza, hanem sok sok millió korona nemzeti vagyon is. Innen-onnan már jönnek is a hírek a nyaralásról. Itt adjuk őket:

Ambrózy Andorné báróné Marienbadba utazott.

Andrássy Aladárné grófné Gasteinban tartózkodik.

Andrássy Sándorné grófné homonnai kastélyában időzik.

Apponyi Adél grófnő a nyitrai Apponyban időzik.

Barthos Tivadarné Lublófürdőn tölti a nyarat.

SÁRGA JÁNOS
CS. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLÍTÓ
BUDAPEST

**Platina-, arany-, ezüst-,
brilliáns-ékszerek,
órák, evőeszközök,**

ötvösművek, ezüst használati és dísz tárgyakban dúsan felszerelt raktáram, ugy a helybeli, mint a vidéki t. vevőközönség szives figyelmébe ajánlom. Kiváló tisztelettel

Sarga János cs. k. udvari szállító, ékszerész
Budapest, IV., Kigyó-tér 5. sz.

Cégtulajdonos: **Özv. Sarga Jánosné.**

Belatiny-Braun Géza és családja svábhegyi villájában nyaral.

Bornemíssa Andrásné báróné Franzensbadból Maros-Sárpatakra utazott.

Burger Árpádné és leányai Balatonföldvart nyaralnak.

Csáky Lászlóné grófné gyermekeivel atyja Degenfeld-Schönburg Lajos gróf sziráki birtokán időzik.

Csáky Ilona grófnő Szepesujváron tartózkodik.

Dirsztay László báró Ischlben időzik.

Dessewffy Aristid a nyarat Alsóórsön tölti.

Éber Antalné és leányai a nyarat Balaton-Földváron töltik.

Öttevényi-Nagy Olivér és felesége Herkulesfürdőn nyaralnak.

Esterházy Miklós herceg családja Esterházán időzik.

Feilitzsch Berchtold báró Karlsbadban tartózkodik.

Feszty Béla és családja Ó-Gyallán nyaral.

Gyömörey Györgyné Zalapusztán tartózkodik.

Hammersberg Árpádné Gödön nyaral.

Herczog Mór báró Diósjenőn tartózkodik.

Kiss Ernő és családja Balaton-Földváron nyaral.

Kiss Istvánné és Erzsike leánya Szent-Lőrincen időzik.

Madách Lászlóné a nógrádi Csesztvén időzik.

Marcovici Jenőné Fonyódon nyaral.

Márffy-Mantuanó Rudolfné Balatonszemesen nyaral.

Mikecz Károly és felesége Leányfalun nyaralnak.

Pálffy Daun József gróf sükösi birtokán időzik.

Pállfy Ferencné grófné a pozsony megyei Gidrefán időzik.

Rákosi Gyuláné Balatonföldváron nyaral.

Roszner Erwin báró és felesége Gasteinből a vas megyei Telekesre érkeztek.

Sigray Antal gróf a vas megyei Iváncon tartózkodik.

Sólyom Andorné Leányfalun tölti a nyarat.

Szászy Lajos és családja pécs megyeri villájában tölti a nyarat.

Szilassy Zoltán családja Ó-Gyallán nyaral.

Teleki Józsefné grófné Szobon időzik.

özv. *Törley Józsefné* Budafokon tartózkodik.

Vojnich Sándorné báróné Palicsfürdőn időzik.

Zichy Anna grófnő Sajóvamoson időzik.

*

Dobay István kormánybiztos, lapunk főszerkesztője, aki több mint két hónapot töltött Ukrajnában és Krim félszigeten s az ujonnan alakult független állam közgazdasági viszonyait behatóan tanulmányozta, folyó hó 3-án Budapestre érkezett.

*

Csathó Kálmán új könyve. Az irodalom gourmandjainak mindig kellemes öröm Csathó Kálmán egy-egy új könyvének megjelenése. Legújabb novelláskötete méltón sorakozik előző művei után. A *Juliska néni* egyik legszebb novelláját mutatóba közöljük.

Egy pár szép lipiciai egyforma szürke luxusló 4 $\frac{1}{2}$ és 5 évesek, mindkettő 166 cm. magas kanca, jól menő, teljesen hibátlanok, eladó. Bővebb felvilágosítást nyújt *dr. Novák, Komárom 4. Gyár-utca 38.*

Hulló napfény.

Irta Szász Zsomborné.

Kilenc vak katona, az őrmesterrel az élén, szépen engedelmesen végigment a hajóhidon. A tizedik az utolsó pillanatban kissé hátrahúzódott és a tolongásban senki sem vette észre, hogy lemaradt a hajóról. Olyan-félét képzelte, hogy könnyű dolog lesz majd a hidról belesétálni a Dunába és alámerülni, mielőtt még ki-menthetnék. De másképpen történt. Egy járókelő, ki nyilván azt hitte, hogy csak véletlenül maradt el társaitól, karon fogta és elvezette a margitszigeti hajóállomásnál lévő kis házhoz. Azt mondta neki, hogy csak üljön le szépen az eresz alá, majd mindjárt visszajön érte. Azzal elment.

Alig, hogy elhangzott a lépése, nagy cseppekben kezdett esni az eső és két perc múlva olyan zápor kerekedett, hogy a katona majdnem látni vélte, hogy szöknek magasra a köveztől a tallérnagyságu cseppek.

Egyszerre valaki, mint a szélvész, berohant az eresz alá, ijedten s kissé zavartan bocsánatot kért, aztán nevetve kikiáltott az esőbe:

— Én fedél alatt vagyok!

— Mi is, — felelt távolról egy női hang. — Miért szaladtál arra?

— Mert közelebb volt. Ha szünik kissé az eső, átjövök.

Leült a katona mellé.

— Kérem, — szólt halkán, — miért nem húzódik beljebb? Hiszen a lábára esik az eső.

— Az igaz, — motyogta a katona s szégyenkezve maga alá kapta a lábát. Aztán, éppen csak, hogy mondjon valamit, hozzátette: — Hogy zuhog!

— Ugy-e? — nevetett a lány. — S milyen hirtelen jött.

— Mult vasárnap is így volt. Éppen a Városliget közepén ért.

— Engem a Park Clubban. Tennisz közben. Bőrig áztunk, míg beszaladtunk a házba.

A fiunak régi, kedves emlék suhant át a lelkén. Egy délután jutott eszébe, suhanc korából, mikor a Park Club vasrácsán át leste a teniszezőket.

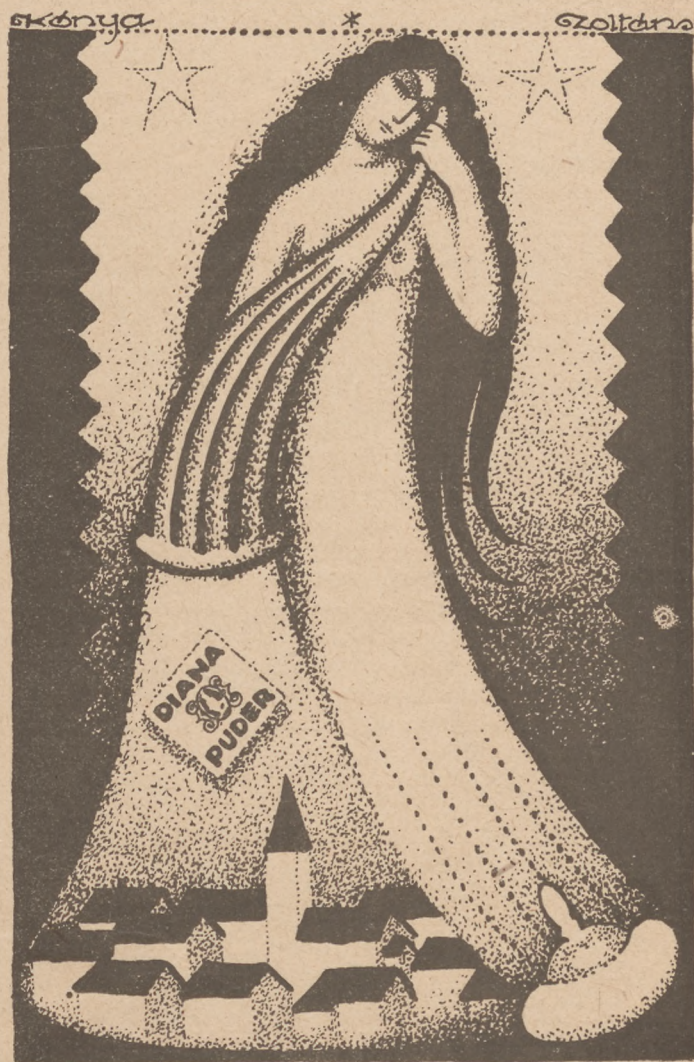
— Hát már teniszeznek a Park Clubban? — kérdezte:

— Hogyne! Több mint egy hónapja. Már az, aki. A legtöbb inkább bridge-ezik. Ugy-e furcsa? Én csak a teniszért megyek — meg az estéért. Olyan szép most a terrasszon vacsorázni, aztán lassan, lassan hazakocsizni az akácfa alatt. Olyankor mindig örülök, hogy elrekvirálták az autónkat . . .

Elhallgatott. De csakhamar újra beszélni kezdett. Mert olyan volt a természete, hogy nem tudott sokáig hallgatni, ha emberi lény volt a közelében. Már kis lány korában is mindig elmondta a kéményseprőnek, hogy hány bábuja van és mit kapott karácsonyra. És most, hogy felnőtt, se tudták vele megértetni soha, hogy miért ne beszélhessen olyan emberrel, aki nincsen bemutatva, — mikor az olyan mindegy, hogy valakinek mi a neve.

ÖZVEGY URI ASSZONY

a házvezetés és gazdasszonyi teendőkben teljes jártassággal, állást vállal városban vagy földbirtokon. Cím a kiadóhivatalban.

DIANA PUDER

MINDENÜTT KAPHATÓ.

A Fabank hadikölcsön-plakátja.

Kedvesen beszélt, bájos közvetlenséggel. Közbe-közbe kérdezett is valamit. De legtöbbit mégis csak ő beszélt. És minden szavából, akaratlanul, öntudatlanul, kicsillant ragyogó, selyempuha, bársonypompás élete; az az élet, amelyet úgy megszokott, hogy nem is tudta, milyen színes, milyen szép. És a fiu hallgatta, mosolygó szájjal, méla, tágranyilt szemmel; nem is annyira azt hallgatta, amit mondott, mint inkább a hangját; azt az üde, fiatal, pacsirtaujjongású hangot, amely olyan jól esett neki, mivel ő maga is fiatal volt, — majdnem olyan fiatal, mint a hang.

Aztán egyszerre megint jött egy kérdés:

— Mondja, maga mit szeret inkább? A táncot, a zenét, vagy az utazást?

Odakünn dörögni kezdett ebben a pillanatban, előbb halkán, aztán egyre hangosabban, fenyegetőbben. Talán ez riasztotta fel a fiut mosolygó álmából. Lassan

kiegyenesedett és szájáról eltűnt a mosoly. Egyszerre olyan keserű és komor lett az arca, mintha tíz évet öregedett volna.

— Azt nem tudom, — mondta, — mert sohasem táncoltam, zenét pedig csak akkor hallottam, ha a katonabanda végigment az utcánkon. Utazni ugyan utaztam eleget mostanában, de abban sem volt köszönet . . . Hát nem látja a kisasszony, hogy csak szegény, nyomorult közkatona vagyok? Az apám suszter volt Kispesten, én belőlem pedig nyomdász lett volna, ha ott nem hagyom a Piavenál mindakét szemem világát . . .

Kopogva, recsegve, irtóztató csattanással becsapott a villám egy közeli fába. Mintha közéjük csapott volna; pedig meg se mozdult egyikük sem.

Egy perccel azelőtt még olyan közel voltak egymáshoz! Két fiatal teremtés, amely értette egymást, csak azért, mert fiatal volt mindakettő. Most egyszerre olyan távol estek egymástól, mint ég és föld. A mosolygó, ragyogó ég és a piszkos, komor, fekete föld.

Azután a lány lassan, félénken kinyújtotta kezét és reátette a fiu karjára.

— Haragszik? — kérdezte.

— Én? Dehogy! Miért? — felelt a fiu zavartan.

— Akkor mondja meg, kérem, hogy mit csinál most? Hogy él?

— Kosarat fonok. Mit csinálhatnék egyebet?

— És — szereti a mesterségét?

— Utálom.

— Ugy képelem, mint jourba járni. Én is utálom, de azért visznek, mert azt hiszik, hogy egyébre nem vagyok való. De én kifogtam rajtuk. Mikor nagyon unalmas, másra gondolok. Mindig ugyanarra. Megmondjam, hogy mire?

Egy kicsit hallgatott. Az eső még mindig zuhogott odakünn, de a dörgés már csak távolról hallzott, halkán, egyre halkabban.

— Tudja, mit játsztam legszívesebben, mikor kis lány voltam, gyermekkórházat. Összefogdostam a cserebogarakat és lefektettem a hátukra, szépen sorjában, mind egyiket egy zöld levélre. Ők voltak a gyermekek, én pedig ápoltam őket. Aztán este, ha nem tudtam elaludni, mindig azon törtem a fejem, hogy ha majd nagy leszek és sok pénzem lesz, építek egy igazi kórházat; akkorát, hogy beleférjen az ország összes beteg gyermeke. Most már persze tudom, hogy ezt nem lehet. De azért nem hagytam fel a gondolattal. Ha kisebb is lesz a kórházam, ha százezer gyermek helyett csak tizet is tudok elhelyezni benne — odahaza a falunkban —, hát akkor is érdemes lesz, nem? Látja, én ezen gondolkozom mindig, ha unom magam a jourokon. Magának nem volt soha ilyen kedvenc játéka gyermekkorában?

— De . . . volt, — mondta a katona. Aztán hirtelen elhallgatott.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

Cserebogarak . . . Mit is játszott ő cserebogarakkal régesrégén? Valami szépet . . . valami nagyon, nagyon szépet . . .

— Én is . . . fogtam cserebogarakat, mikor kis fiu voltam, — szolt végre lassan, tétovázva; — sokat, sokat fogtam . . . Aztán lefeküdtem a fübe melléjük és mesét mondtam nekik. A meséket én találtam ki és nagyon szépek voltak.

A cserebogarak pedig egymásután felrepültek a hársfák közé és akkor azt hittem, hogy most elmondják a hársvirágoknak, amit tőlem hallottak.

És dobogó szívvvel álltam alatt, boldogan, hogy az a sok, sok virág mind meghallja az én mesémet . . . Nagyon kis fiu voltam még és nagyon ostoba.

— És . . . aztán? Később?

— Később a pajtásaimnak mondtam el a meséket — akkoriban már verseket is csináltam, — de azok nem igen értették meg.

— És aztán?

— Aztán jött a háboru és összetört mindent. Néha-néha, éjszakánkint, a táborig tűz mellett, ha nem tudtam aludni a fáradságtól, még átszaladt a fejemen egy-egy vers. De mindig elrepült újra, mert nem volt időm, hogy megfogjam.

— Ezután majd lesz.

— Ezután? Nem jön ezután már semmi sem.

— Dehogyan nem jön. Most jön csak igazán. Nem is kell, hogy jöjjön; ott zsong és suttog már magában, csakhogyan eddig nem hallgatott reá. Pedig behunyta szemmel olyan jól lehet hallgatni. Látja, szolt és rezgő fiatal hangja tele volt hittel, bizalommal, életet fakasztó erővel, — én *tudom*, hogy a legszebb verseit ezután fogja megírni. Olyan szépek lesznek, olyan gyönyörűségeken szépek, hogy nem fogja magába zárni tudni őket; szét fognak repülni, mint régen a cserebogarak és az emberek ámulva fogják látni, hogy van még szépség a földön. Mondja, hát nem lesz akkor boldog? Olyan boldog, mint akkor, régen, mikor dobogó szívvvel állott a hársfák alatt?

A katona lassan felemelte fejét és világtalan szemében derengő, mámoros remény villant fel.

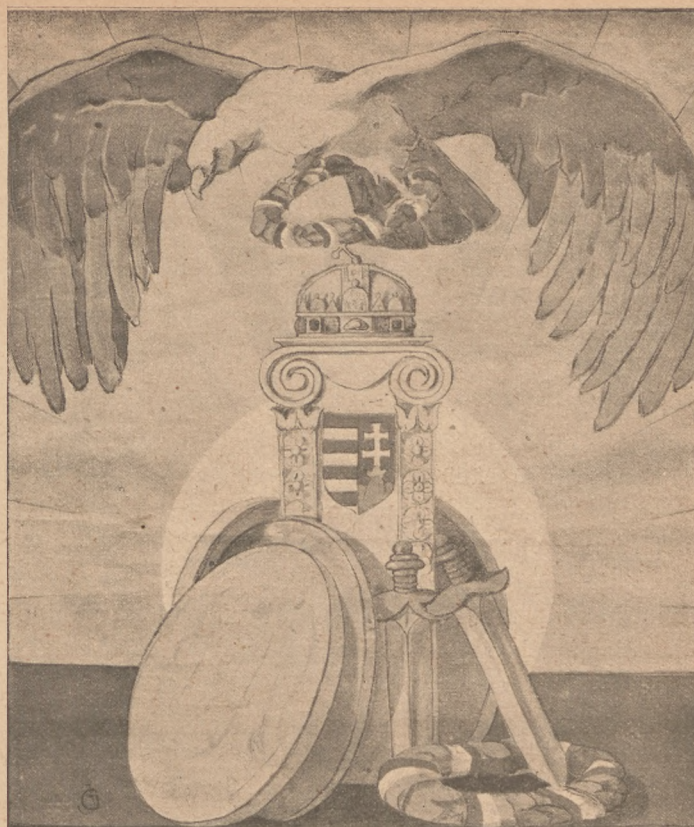
— Én édes istenem, suttogta alig hallhatóan, — hát lehetséges volna ez?

— Minden, minden lehetséges annak, aki költőnek született.

— De hiszen akkor . . . még érdemes lehet élni!

— Élni? — nevetett a lány boldog meggyőződéssel, — élni mindenképpen érdemes.

Odakinn még esett az eső, de oly lágyan, könnyen, hangtalanul, hogy talán nem is volt már eső, — csak hulló napfény.

JEGYEZZÜNK HADIKÖLCSÖNT!
a Magyar országos központi
takarékpénztárnál.

A Magyar Országos Központi Takarékpénztár hadikölcsönplakátja.

KÓRHÁZBAN.

— SENNYEY MÁRIA GRÓFNŐNEK. —

Halálvizekre induló hajó
itt horgonyt vetve csendesesen megáll
és újra él a halni akaró,
zord éjszakája enyhülésre vál.

Tündérkezek munkálnak szüntelen,
hülő kohóján szikrát ver a lét,
szelid mezében a szent türelem
részvétellel hajlik szenvedő — feléd.

Hajtsd meg fejed, óh, szent küszöb ez itt,
hol a nemes tett percig sem henyél,
hol egy kis dolgos hófehér kezét
Áldva szorít meg sok kerges tenyér!

OLÁH ISTVÁNNÉ.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

Szépségápolás.

Orr és fül.

Erről a fontos két testrésről kevés szó esik a szépségápolás keretében. Valahogyan az a téves felfogás kapott lábra, hogy az orr és fül hibáiról nem szalonképes diskurálni, pedig ha meggondoljuk, hogy mennyi bájt és nemes szépséget képvisel ez a két testrész mind esztétikailag, mind a fiziognómiában, több figyelmet és gondot fordítanak mindkettő ápolására. A szép orr igazi ékessége az arcnak, egymagában is képes vonzóvá tenni az egyébként kevésbé szép arcot is. A római és görög orr nemes előkelősége, a sasorr mérész hajlása, a mérsékeltén fitos orr pikáns bája sohasem téveszti el hatását, míg a csunya orr — ide számítjuk a ferde, tompa és egyéb formátlanságban szenvedő orrokat — a még oly szép arc hatását is lerontja. A természet mostohasága folytán előállott hibákat a rhinoplastika igyekszik helyrehozni, melyet az orvosi tudomány ma már szinte művészetté emelt, ám a szép orrnak is lehet gyakran olyan hibája, a mi a kozmetika nézőpontjából kerülendő. Kivált nyáron fordul elő igen sok női orron a májfolt és a szeplő, amit a forró nap heve csal ki a finom bőrből és ugyancsak tarka skizzeteket rajzol néha a legbájosabb arc közepébe is.

E szépséghiba ellen épp úgy megvannak a biztosan ható kozmetikai szerek, mint a fül esztétikáját rontó szőrkepződés ellen. Természetesen a bőr minősége és egyéb körülmények szerint e szerek is különfélék, azért szükséges, hogy olvasóink, amennyiben pontos és megfelelő választ óhajtanak, pontos és körülményes tényállást irjanak le nekünk leveleikben.

Kis Gésa. Forduljon orvoshoz. — **G. M. Szirák.** Képzelnéni nem jó, kivált ideges embernek. Próbáljon egy kis arcgőzölést a szokásos módon, ügyelve természetesen arra, hogy meg ne égesse az arcát. Mielőtt részletesebben felelnék, engedjen meg egy diszkrét kérdést: hány éves? A torna, sport és séta, mértékletesen, mindenesetre ajánlatos. A kenőcsöt és a poudert egyelőre ne használja. Levele után bőven válaszolunk. — **Szép lennék...** Nem tudjuk, mi az a Kecskeméti arckrém s így érdemlegesen nem is válaszolhatunk. A szőrtelenítésnek leghatásosabb módja az epiláció. — **Manikür.** A tulságosan piros körömfesték éppen ellenkező hatást ér el: elcsufítja a kezét. Hogy mi a leghelyesebb mód? Egyáltalában ne használjon körömfestéket, legfőleg egy kevés timsóport fényesítésre. — **Diana.** 1. A mérsékelt fűzés nem ár-

Brachfeld F.

kamarai szállító

Budapest, V., Dorottya-utca 7. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selyemingek.

Női és férfi kész felöltők.

talmas. 2. Jobb az alacsony. — **Beárni leány.** A mitesser: bőrbetegség, melynek oka gyermekeknél a bőr tulságos zsírossága, a mit viszont tulságosan bő táplálkozás idéz elő. Tiszta levegő, gyakori fürdés és mértékletes táplálkozás a legbiztosabb ellenszere. Felnötteknél a pórások kitágulásában kereshetjük az okát. A kitágult pórusok megtelnek idegen anyagokkal s kivált a homlokon, orron, ajkon és fülön mitesszerek képződnek. Gyakori fürdés mellett borosvíz, alkohololdat, kórpa és kamillatea a legjobb orvossága. — **Nagy leány.** Használjon glicerin-krémet. — **Női szépség.** Erről a témáról már egy ízben bővebben irtunk. Ha figyelemmel olvassa a társaságot, bizonyára emlékezni fog reá. Most általában csak annyit: a női szépség első feltétele a szép arcbőr, melynek ápolására semmi gond sem elég. — **Etelka.** 1. Ha sokat sétál, jól táplálkozik, rendszeren alszik, okvetlenül élénkebb lesz az arcszíne is. 2. Egyszerű, otthon végezhető hízaló kúra a következő: Reggel még az ágyban egy pohár tejet iszik, ugyanezt cselekszi lefekvés után is. Étkezéshez maláta-sört igyék és étlapját olyan ételekből állítsa össze, melyeknek zsirtermő hatása ismeretes. Kerülje az erős mozgást és naponkint legalább hat órát, három délelőtt, ugyanannyit délután mozdulatlanul fekdjék. — **Angela.** Ha gondosan alkalmazzák, a hajszítés nem árt, de jobb ezt inkább más fodrász-eszközzel végezni. — **Nyár 18.** A napsütés ellen nem szokás már védekezni, de nem is igen lehet. A levélben jelzett adatok szerint az ön baját nem a nap okozta, hanem az, hogy a tél folyamán nem jól ápolta az arcbőrt s ez a hiba most megboszulta magát. A viszketés és tüzelés megszűnik, ha langyos korpavízzel mosdik, esetleg borogatja is azzal az arcbőrt. — **Tiszántúli.** 1. Brillantint. 2. Jó. 3. Elegendő. — **Bella.** Tessék otthon házilag készíteni, akkor biztosan tiszta lesz. Forraljon föl egy liter esővizet és forrázson le vele hatvan fillér ara kamillát. Hagyja úgy, amíg jól megbarnul, azután szűrje le. Ha ehhez a kivonathoz egy kis aromatikusspiritust önt — fél literhez két decit — igen jó hajápoló szere lesz. A szőke haj szép színét ezzel sokáig meg lehet őrizni s ez sem a szemnek, sem a fejbőrnek nem árt. — **B. B. Kolozsvár.** A szemölcsök elmulasztására vagy erős, maró savakat használnak, vagy megpróbálják ezt a régi, egyszerű veszélytelen és igen gyakran sikeres eljárást: egy szál tiszta fehér selyemmel nagyon szorosan körülkötik a szemölcsöt és úgy hagyják, míg az, miután így el van zárva az élető vér táplálásától, elszárad és leesik. Maró savat csak orvosi rendeletre tessék alkalmazni, ecettel, nagyon óvatosan. — **Töprengő.** A Balaton fölöttlenül ér annyit, mint Ostende. Azt hisszük, most nem is olcsóbb. — **Sportlady.** Ön karcsu alakra vágyik s azt kérdezi, mi a legbiztosabb útja annak, hogy célját elérhesse. Mindenekelőtt azt ajánljuk, hogy rendszeresen tornázzék. Ne csak akkor, ha kedve van rá, vagy ha eszébe jut, hanem mindennap, ugyanabban az időben és ugyanannyi ideig. Fontos az uszás és a teniszezés is. — **I. K. Debrecen.** Próbálja meg egy kicsit beolajozni, a mitől meg fog duzzadni. Sok zsiradék nem jó, mert a haj ragadósá lesz tőle és össze is tapad a ráragadó portól.

„TANNIBETUL“

Ha haját korai kihullástól vagy megöszüléstől meg akarja védeni, úgy használjon TANNIBETUL haj- és fejbőr-ápoló szerét. Száraz, vékonyzálu hajnak használjon

ZSIROS TANNIBETULT. Zsíros hajnak és erős bőrhám-lásu fejbőrnek használjon

SZÁRAZ TANNIBETULT.

Ára darabonként K 10.

Kapható minden gyógyszerárban, drogueriában és illatszertárban. 6 üveg vételnél bérmentesen szállítok. — Egyedüli készítője:

DANKOVSKY ISTVÁN ILLATSZERGYÁR
és kozmetikai cikkek gyára
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 19.

Magyar királyi Folyam- és Tengerhajozási R.-T.

Alakult 1895-ben. * Igazgatóság: Budapest, V., Mária Valéria-u. 11. * Alaptőke 20 millió kor.

I. Rendés áruszállító járatok: a *Dunán:* Regensburg—Passau—Linz—Wien—Budapest—Belgrád—Orsova és Galac között; a *Tiszán és Bégán:* Titel—Szolnok, illetve Nagybecskerek között.

II. Rendés személy- és gyorsáruszállító járatok: a *Dunán:* Esztergom—Párkány—Kovácspatak; Budapest—Visegrád—Esztergom között; Budapestben ideiglenes helyi hajójáratok: Vigadó-tér—Baithány-tér—Óbuda—Szt.-Margitsziget között; személyjáratok továbbá Budapest—Ercsi; Baja—Apatin; Vukovár—Ujvidék és Zemun—Belgrád—Orsova—Galac között; a *Tiszán:* Szolnok—Csongrád és Csongrád—Szeged között; a *Száván:* B. Rácsa—Mitrovica—Sabac között.

III. Átkelési járatok: a *Dunán:* Visegrád—Nagymaros között; Budapestben, és Zemun—Belgrád között; a *Száván:* Klenák—Sabac között.

IV. Kiránduló hajójáratok: a) *Budapest gyönyörű hegyvidékére, Visegrádra és környékére* (Budapest—Visegrád—dömösi vonal); b) *az Aldunára, a világhírű Kazánszoros—Vaskapu vidékére* (Zemun—Belgrád—Báziás—orsovai vonal).

* A „Duna” c. hajozási kalauzt a társaság igazgatósága kívánatra díjmentesen megküldi.

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Liliom. Ki tudja mit sug ilyenkor a liliom a juniusi estének? Ki tudja mit ringat a Duna, milyen álmokat és milyen vágyakat az ezerszinű nyári alkonyatban, ahogy a csónak lassan imbolyog a tükrös vizen? És ki tudna tanácsot adni magának, kedves, hogy már most merre menjen? Olyan szép és megható mindaz, amit mint érez, hogy ehhez a csodásan finom leányálmhoz nem is merünk hozzányulni a magunk kemény férfi kezével. Csak irigyelni és csodálni tudjuk, hogy a mai időkben ilyen zavartalan szépségben tud érezni — és hinni az emberekben és — az embereknek. Bizony nincs férfi, aki mindezt megérdemelne, de legyen nyugodt, ha eljönne az, aki megérdemli — maga nem azt választaná — hanem egy egészen mást. Mert ebben a dologban az egyiknek mindig jobbnak kell lenni és szomorú, de úgy van: egynek mindig jobbnak kell szeretni a másikat, mint annak őt. Ez az a veszteség, amely a legnagyobb nyereségé — a teljesült vágy, amelyből valami mindig hiányzik. De azért szeretni mégis érdemes, szép és jó. Sőt semmi más nem az — csak ez az egy! Legyen csak erős — és szeressen! — *P. L. grófnő.* Legközelebb jönni fog az egyik. — *Érdeklődők.* Semmi külön díjazás nem jár, csak bizonyos esetekben a klisé-költség megtérítése. Csak nekünk mindenben megfelelő közölhetünk. — *Új gazdag.* Nem tud mit csinálni a pénzével? Jegyezzen hadikölcsönt! — *Zöldség.* Valóban az. Még hozzá egészen izetlen is. Bizony nem használhatjuk. Amennyiben saját élménye ez a kis vérszegény történet, szeretnők tudni, hogy mi történt az első csók és a bucsuzó tegeződés között csillaggal jelzett félórára alatt. — *T. K. Budapest.* Mi okosabb, takarékkönyvet vagy folyószámlát tartani? A legokosabb hadikölcsönt jegyezni. — *Régi olvasó.* Mikszáth Kálmának két kötete jelent meg legújabbán olcsó kiadásban. Az egyik: Az eladó birtok — Mindenki lépik egyet, a másik Az apró gentry és a nép. Gyermeknek a Jó Pajtás a legkedvesebb szórakoztatójuk. — *Bölcsész.* Sajnos, meg kell mondanunk, hogy bizony ezeknek a verseknek nincsen igazi költői értékük. Valami halvány visszfénye mindegyik egy már letűnt irodalomtörténeti korszaknak s a mai lélektől, formáktól keservesen messze van már. Nem használhatjuk és ezekből itélve nem is nagyon biztathatjuk újabbak elkövetésére. — *Földesur.* Miért jegyezzen hadikölcsönt? Mi szégyeljük maga helyett, hogy ezt még kérdezni is lehet. Azért tehát, mert parancsoló kötelesség és józan befektetés egyszerre. — *H. V.-né. Kolozsvár.* Az egyszerű házi étrendet és a legfinomabb különlegességeket egyformán megtalálja Urmánczy Nándorné szakácskönyvében. — *Tapasztalatlan.* Hogyan kell felelni annak, aki az utcán megszólítja? Sehogy. Nem kell — sőt nem is szabad felelni. De még ezt megelőzően is lehetőleg úgy kell viselkedni, hogy az illetőnek ne jusson eszébe önt megszólítani. — *Író.* Mit írjon? Írjon alá — hadikölcsönt! — *Muskátlí.* Igazán nem tudjuk, hogy a tb. szolgabíró ur miért küldött

önnek rózsaszín muskátlít, kérdezze meg tőle, mi nem tanultunk virágnyelveket a Berlitz-iskolában. Egyébként az ifiúrtól lehetett ez egyszerű kedveskedés, amely mögött nincs semmi komolyabb szándék. A nóta is három bokor muskátliról szól, egy bokorból még nem virágzik ki feltétlenül — egy házassági ajánlat. Legyen még egy kicsit türelemmel. A türelem nemcsak rózsát terem — hanem esetleg még újabb muskátlikat is. — *Gondos apa.* A hozományt legokosabb zárolt hadikölcsön kötvényekben átadni. — *Regényes.* 1. Kádár Lehel. 2. A Budapesti Hírlap munkatársa. 3. Nem! 4. Nőtlen. — *Kis szőke.* Becsületbeli kötelesség-e megadni egy ulánus-hadnagynak az elvesztett fogadást, mikor egy csókba fogadtak. Azt hisszük, ebben eltérők a vélemények. Ez esetben például az ulánus tiszt felfogás bizonyára a vállalt kötelezettség szigorú betartását fogja helyeselni, míg viszont a kedves papa valószínűleg más véleményen lesz. Ki kell jelentenünk, hogy mi a papával tartunk. Mindenesetre leghelyesebb — nem kötni ilyen fogadást — de ha már elvesztette, akkor ne adja meg. Ha pedig megadja — akkor ne kérdezze meg, hanem hallgasson róla — maga is — de az ulánus is! — *R. B. Nem.* A barátjának igaza volt, mindenkinek kötelessége hadikölcsönt jegyezni. — *Pesti kislány.* Ne haragudjék arra a fiatal urra, aki magának udvarol, de mindig csak vizet hozat a vacsoráknál. Hogy magát nem lehet így „főzni“ — az baj neki — de hát ne feledje el, hogy a szegény ember vízzel főz. — *Nem irok többet!* Bölcsen teszi! — *Római fürdő.* Aki mindig arról beszél, hogy tisztességes, épp olyan izléstelen, mint aki azzal dicsekszik, hogy minden reggel megmosdik. A becsület nem érdem, hanem kötelesség. — *Illetékes.* *Lakatos László* a Pesti Napló munkatársa — és nő. Ami a másik kérdését illeti, jegyezzen nyugodtan hadikölcsönt. Nincs annál biztosabb pénz! — *Kerek erdő.* Ne higgye, hogy egyedül járja ezt a kerek erdőt. Volt már más is szerelmes tizenhat éves korában. Hogy a fiatal doktor ur épp csak a maga szívecskéjét nem akarja meggyógyítani — az igazán nem szép tőle. Talán jó lenne mással is konzultálni. Hátha egy másik ifjú orvosnál talál rá medecinát. A tizenhatéves sziveknek megvan az az előnyük, hogy hamar összetörnek ugyan, de legalább hamar össze is lehet őket újra ragasztani. — *Nyaráló.* A multkori üzenet csonkán jelent meg. Tehát: általában a helyi szokást kell figyelembe venni. Más az illem Londonban, más Párisban és más Bivalyfüreden. Helyesebb és finomabb az a szokás — és fürdőhelyeken rendszeren így is van — hogy az együtt étkezők igenis mutatkozzanak be egymásnak. Ez néha lehet kényelmetlen, de mégis jobb, mint ismeretlen emberekkel ülni egy asztalnál. — *Bátortalan.* Csak küldje be bátran; ha jó, közöljük, ha rossz, eldobjuk. Egyéb baja nem történhetik. — *Jó gazda.* Aki hadikölcsönt jegyez, nemcsak a háznak tesz jó szolgálatot, hanem saját magának is. Mindenkire áll a parancs: Jegyezzen hadikölcsönt!

12 milliót
jegyzek a VII-ik magyar hadi-
kölsönre

Károly

KÖVESSÜK FELSÉGES URUNK PÉLDÁJÁT:
JEGYEZZÜNK
HADIKÖLCSÖNT

1914 1917

Jegyezzünk hadikölcsönt a Magyar Országos Központi Takarékpénztárnál.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA.
Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.
Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. Telefon 127—05

A BUDAPESTI KERESKEDELMI ÉS IPARKAMARA FELHÍVÁSA:
KERESKEDŐK! IPAROSOK!

JEGYEZZETEK
HADIKÖLCSÖNT!

Hadiszereléshez 3 dolog kell.
1. pénz
2. pénz
és 3. pénz

Rausch 917

JEGYEZZÜNK
VII. HADIKÖLCSÖNT

JEGYEZZÜNK

HADIKÖLCSÖNT